

var skrevet af „Le Temps“s ansvarlige udenrigspolitiske Redaktør Jean Herbetter efter Konference med Generalsekretær Paléologue.

Saaledes laa altsaa Forholdene, og det var under disse yderst vanskelige Forhold, at den højtærede Statsminister trods de ringe Udsigter til et Resultat følte sig forpligtet til at føre de danske Mellemstevigeres Ønsker og Synspunkter frem for de sejrende Magters Forum i Paris. Kun derved blev den Bebrejdelse undgaaet, at det danske Folk Dagen efter den ulykkelige Afstemning i anden Zone ganske havde svigtet de Landsmænd, der havde bevaret Troskaben mod Danmark og det danske Folk.

Men dette er nu alt sammen Historie. Nu er Grænsen fastsat, og jeg er ganske enig med den højtærede Statsminister i, at den trufne Ordning i enhver Henseende fuldt ud maa respekteres. Dette har jeg gentagne Gange hævdet fra denne Plads, men gør det igen saa bestemt og eftertrykkeligt som muligt, eftersom den højtærede Statsministers Udtalelser netop har berørt dette Forhold. Der findes sikkert ikke nogen dansk Politiker, der ikke fuldt ud anerkender og respekterer Grænsen, statsretligt saavel som politisk. Dette er een Ting. En ganske anden Ting er, at den trufne Grænseordning, lige saa lidt som det vilde have været Tilfældet med nogen anden, har bragt den nationale Kamp til Ophør. I et Grænseland som Slesvig, hvor to Sprog og to Folkesind mødes med hinanden, hvor Modsætningerne er bestemt gennem Aarhundreders Udvikling, hører de nationale Brydninger ikke op. De skifter Form og Skikkelse alt efter de Ideer, alt efter de Tanker og Strømninger, der behersker de skiftende Tider, men Kampen, Modsætningen er der vedblivende, og det er en Illusion at tro, at den kan bringes til Ophør. Den kan ledes ind i andre Baner — og jeg tror, at den i de sønderjydske Landsdele er ledet ind paa de rette Baner —, men den kan ikke skaffes ud af Verden. Denne Forudsætning er ganske bristet ligesom saa mange af de radikale Teorier, der intet har med Livets Virkelighed at gøre. Det var betegnende, at det ærede Medlem Hr. Schmidt, hvis delvise Sympati for det radikal-socialdemokratiske Standpunkt i Grænsestriden jo var aabenlys, netop henvendte sig til radikale og socialdemokratiske Kredse for at understrege denne Sandhed paa en særdeles virkningsfuld Maade. Det ærede Medlem mener, at disse radikale og socialdemokratiske Ønsker og Betrag-

ninger strider mod Livets Udvikling. „Det er“, udtalte det ærede Medlem, „en Livsytning, denne nationale Kamp. Men naar man ud fra dette Ønske om, at denne Kamp kunde skaffes ud af Verden, har Tanker og Planer om, at hvor man ikke kan trække en nøjagtig national Grænse, maa man sørge for, at der i Fremtiden kan blive saa klare nationale Forhold som muligt, saamener jeg“, udtalte det ærede Medlem, „at det er ugørligt, og det er ogsaa farligt, fordi man saa befinder sig i Strid med Livet, som det vil udfolde sig“. Saa vidt det ærede Medlem Hr. Schmidts Ord, som ærede Medlemmer maaske vil være lydhyre for, naar de fremsættes fra den Side.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt mente ud fra disse Betragtninger at maatte nære visse Bekymringer for, at en radikal eller socialdemokratisk Regering kunde være tilbøjelig til ved Hjælp af Statsmaskinen og administrative Forholdsregler at iværksætte en særlig Opsagningspolitik med det Formaal for Øje at gøre Grænsen til et saa skarpt Skel som muligt, en Bekymring, der, da jo alle Partier i denne Sal er enige om at fortsætte den Kulturpolitik, der saa heldigt er paabegyndt i de sønderjydske Landsdele, i Øjeblikket neppe er begrundet i Virkeligheden, men psykologisk fuldt ud forstaaelig fra det ærede Medlems Side i Betragtning af den fra radikal Side hævdede Grundopfattelse. Vi fra vor Side har ikke haft Anledning til at ændre vore Anskuelse paa dette Punkt. Forholdene har her udviklet sig, ganske som vi ventede. De nationale Brydninger fortsættes Nord og Syd for den nye Grænse, heldigvis under andre Former end dem, vi kendte fra den preussiske Tid før Krigen. Den Kamp, der føres, er, som mit Partis Ordfører allerede har udtalt, en fredelig Kulturkamp, som ikke paa nogen Maade sigter mod en Voldføring. Hvad der foregaar Syd for Grænsen, er, hvad Borgmester Dr. Kaper saa rammende har kaldt en „Aandernes Kamp Syd for Skelbækken.“ At det ærede Medlem Hr. Schmidt og hans Meningsfæller kæmper for at bevare og styrke den tyske Kultur, som de føler sig knyttet til, som de føler Kærlighed til og Hengivenhed for, det finder vi naturligt, det kan paa ingen Maade fylde os med Uro. Men vi maa udtale vor Forundring over, at høje tyske Embedsmænd som Regeringspræsidenten i Slesvig og Overborgmesteren i Flensborg Gang efter Gang uhindret kan fremsætte Udtalelser om den trufne Grænseordning, om Danmark og om Danskheden, som sikkert er ganske uden Sidestykke fra dansk Side og vanskeligt lader sig bringe i